

“Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed” (2 Kor 12, 9).

I andet brev til menigheden i Korinth diskuterer apostlen Paulus med nogle mennesker, som drager tvivl om hans berettigelse til at forkynde Evangeliet. Men han forsvarer sig ikke ved at pege på sin succes og på det, han har opnået. Tværtimod gør han det klart, at det er Gud, som arbejder i og gennem ham.

Paulus taler om sin dybe relation til Gud¹, og tilføjer samtidig, at han lider af en “torn i kødet”. Han forklarer ikke, hvad slags torn det drejer sig om, men det står klart, at han har en stor vanskelighed, som ser ud til at begrænse ham i hans arbejde med at udbrede Evangeliet. Han fortæller menigheden, at han har bedt Gud om at fjerne denne ‘torn’. Men Guds svar til ham virker chokerende:

“Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed ”

Vi erfarer alle sammen vores skrøbelighed, både fysisk, psykisk og åndeligt, og det er heller ikke svært at finde mennesker omkring os, som lider og føler sig fortabt. Vi føler os svage, ude af stand til at løse problemerne og i det hele taget hvad vi skal stille op med dem. Vi begrænser os højst til ikke at volde mennesker ondt.

Paulus’ erfaring derimod åbner en ny horisont: kun hvis vi kender vore svagheder og accepterer dem, kan vi overgive os selv i Faderens kærlige hænder. Han elsker os, som vi er, og vil støtte os på vejen. Længere nede i brevet skriver Paulus endnu en gang: “For når jeg er magtesløs, så er jeg stærk.”²

Chiara Lubich kommenterer : “[...] Fornuften kommer i oprør ved disse ord, fordi det ligner en selvmodsigelse eller en dristig påstand. Men disse ord gemmer en af den kristne tros største sandheder. Det viser Jesus os gennem sit liv - og

ikke mindst gennem sin død. For hvornår fuldendte han den betroede opgave, han havde fået af Faderen? Hvornår frelste han menneskene? Hvornår besejrede han synden? Det gjorde han ved døden på korset, hvor han i sin fornedrelse råbte: “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Jesus var stærkest, når han var svagest. Han kunne have skabt et nyt folk gennem sin forkyndelse, ved at gøre undere eller gennem en ekstraordinær gestus. Men det gjorde han ikke. Nej, for Kirken er Guds handlen, og kun i lidelsen blomstrer hans værker.

I vores svaghed og skrøbelighed kan vi erfare noget unikt: erfare Kristi magt, han, som er død og opstanden [...].”³

“Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed ”

Dette er Evangeliets paradoks: De sagtmødige er blevet lovet, at de skal arve jorden⁴. Maria priser i sin lovsang (Magnificat) ⁵ Herrens magt, som kommer til udtryk i hendes egen og menneskernes historie, netop i vores ringhed og i total tro på Guds handlen.

Chiara kommenterer videre: “[...] Det valg vi som kristne bliver bedt om at træffe, står i absolut modsætning til hvad man normalt gør. Vi går virkelig mod strømmen. Verdens livsideal er stort set at have succes, at have magt og prestige... Paulus siger derimod til os, at vi skal prale af vore svagheder. [...] Vi skal have tillid til Gud. Han virker gennem vores svaghed, vores intethed. Og når han virker i os, kan vi være sikre på, at resultatet er værdifuldt. Det vedbliver at have en positiv virkning på det enkelte menneske og på fællesskabets dybeste behov.”⁶

Letizia Magri

Livets Ord udkommer på 96 sprog og dialekter og kommer ud til millioner af mennesker i hele verden igennem presse, radio og internet. For mere information, se www.focolare.dk og www.focolare.org

¹ Se 2. Kor 11, 1-7a.

² Se 2. Kor 12, 10.

³ Se C. Lubich, La forza del dolore, Città Nuova, 44, [2000], 12, s.7.

⁴ Se Matt 5,5.

⁵ Se Luk. 1, 46-55.

⁶ Se C. Lubich, Dio opera sulla nostra debolezza, Città Nuova, 26, [1982], 11/12, s. 59